

funnet, thi man har været nødt til at indrømme, at Finantsudvalget arbejdede langsommere og under slettere Forhold, saa at altsaa ogsaa Sagen vilde blive slettere fremmet der.

Sluttelig sagde det ærede Medlem, at han ønskede særlig denne Sag behandlet i Salen, fordi man derved vilde faae at se, hvorledes den politiske Stilling opfattedes nu. Med Hensyn hertil vil jeg sige, at jeg gaar ikke saa vidt som det ærede Medlem, jeg deler ikke hans Betragtningssmaade. Jeg er enig med det ærede Medlem fra Frederikshavn (S. C. Nyholm) i, at vi ikke fra vor Side kunne have nogen Fordel af at spænde Konfliktten høiere og stærkere. Jeg veed, at det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds i dette Punkt er af en anden Mening end jeg. Skjøndt vi ere enige om at modsætte os Regjeringens Krav til Folkethinget om at høre sig for dets Fordringer, saa ere vi dog uenige paa dette Punkt. Dette har jeg selv flere Gange ikke gjort nogen Høimælelighed ud af, og jeg har ogsaa hørt, at det ærede Medlem under Debatten iaar har udtalt, at vi havde afvigende Anskuelse om, hvorledes man skulde høre sig ad. Det ærede Medlem har sagt idag, at naar Alt blev samlet paa Finantsloven, og der saa maatte ingen Finantslov kom tilstede, saa vilde det i Længden være til størst Fordel for de Partier, som han samlede under Fellesnavnet Demokratiet. Jeg tror ikke, at dette er rigtigt. Jeg tilstaar rent ud, at jeg mener, at, dersom Demokratiet skal komme frem hertilands, saa kan dette ikke ske ved at spænde Konfliktten med Regjeringen og ved at samle Alt paa Finantsloven, men derimod derved, at man, samtidig med at man er fast bestemt paa ikke at høre sig for Regjeringens ubillige Fordringer — hvad vi heller ikke have gjort — har saa megen Ro og Selvbeherstelse, at man ikke spænder Konfliktten høiere, men lader Regjeringen tage Stylden paa sig og søger ved en saglig og rolig Behandling af enhver enkelt Sag at vise, at Betingelsen for en frodig Udvikling ligger hos Demokratiet og ikke hos dem, der reise Konfliktten.

Sang: Den hele politiske Situation er jo denne, at vi ere førte derhen, hvor vi ikke ville, vi ere nu i et politisk Babylon, og derfor tror jeg, at det vil være godt, at vi se ved enhver Sag, vi her behandle, hvorledes vi kunne komme ud af dette politiske Babylon, af dette Fangenskab, hvori vi ere komne, omgivne af Fortolkningens Væbner. Ved Spørgsmaalet om, hvorvidt det er rigtigt, at den foreliggende Sag behandles paa Finantsloven eller udenfor Finantsloven, maa vi erindre, at hele Stillingen synes forandret fra ifjor til iaar; der er Noget, som ligger imellem ifjor og iaar, der ligger to Dpløsninger, hvor Valgerne ere bleve spurgte. For disse Dpløsninger kunne kunde det vist have været rigtigt at have taget dette

Spørgsmaal ud; men hvorfor have de Herrer, som ville have det udenfor Finantsloven, ikke sørget for, at det ifjor kom ud af Finantsloven, (Holstein: Det kom jo ud). Ja, men hvorfor skete det ikke saa tidlig, at man kunde have faaet det særbdigt? Thi det er jo ikke gjort særbdigt; ellers vilde det ikke have foreligget her iaar. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa, hvad det ærede Medlem fra Veile (Holstein) og det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) have forhandlet med hinanden. Der er jo Tale om en Eyporthavn ved Frederikshavn; men er det nødvendigt, at vi skulle have en Havn til Nødhavn, hvad denne Havn ikke kan gjøre Fyldest for, synes jeg, at det ikke er nok, at vi faae afgjort, at vi der faae en Eyporthavn, naar vi ikke med det Samme faa afgjort det Spørgsmaal, om denne Havn er tilstrækkelig som Nødhavn. Jeg synes, at de to Spørgsmaal maa afgjøres paa eengang. Ligesaa vigtigt det er for de Handlende og Algerdyrkende at faae en saadan Eyporthavn, ligesaa vigtigt er det jo for de Søfarende at faae deres Fordringer tilfredsstillede ved, at der bliver en Nødhavn. Naar vi høre, hvor mange Skibe der gaa gennem Skattegat — nemlig over 50,000, efter hvad der blev oplyst af det ærede Medlem for Aalborg (S. C. Nyholm) — saa synes det mig, at det er ligesaa nødvendigt at faae en Nødhavn af Hensyn til den store Fære, hvorfor de Søfarende ere udsatte baade med Hensyn til Liv og Eiendom. Dersom altsaa Eyporthavnen ikke kan gjøre Fyldest som Nødhavn, saa mener jeg, at vi ikke kunne vedtage Anlæget af en saadan Havn, uden med det Samme at være paa det Rene med, at vi ogsaa maa bygge en Nødhavn, enten denne nu kommer til at ligge ved Frederikshavn eller andetsteds. Dette maa man med det Samme være klar paa, og saaledes som Sagen for Diebliffet staar for mig, vil jeg ikke kunne give denne Lov min Stemme, inden jeg veed, om denne Havn ogsaa kan gjøre Fyldest som Nødhavn eller Tilflugtshavn. Thi det, at det blev oplyst af det ærede Medlem for Aalborg (S. C. Nyholm), at Skibene jo kunde gaa ud fra den nye Havn, som man nu agter at bygge ved Frederikshavn, forekommer mig ikke at være tilstrækkeligt. Jeg synes, at de Søfarende have Krav paa meget Mere end dette; jeg synes ikke, at dette kan slaa til.

Pausen: Jeg skal ikke komme ind paa den reelle Side af Sagen. Jeg har i tidligere Samlinger gjentagne Gange haft Leilighed til at udtale mig om Frederikshavns Havns Udvidelse; men det, der har foranlediget mig til at begjære Ordet nu for nogle korte Bemærkninger, er en Udtalelse, som saaldt fra det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg). Til Dødis for, at det vilde være heldigere, at dette Lovforslag henvises til Finantsudvalget end til et særligt Udvalg, ansøgte det ærede Medlem blandt